De Bijloke
Muziekcentrum

Lamenti e sospiri

liedteksten

Cappella Mediterranea
& Leonardo García-Alarcón

Vr 07.02.25 | 20:00

Jacques Arcadelt
Vostra fui e sarò

Vostra fui e sarò, mentre ch'io viva.
Faccia 'l ciel ciò che vuole.
Il viver mio così da voi deriva,
Come derivar suole
Ogni ben ch'è fra noi dal chiaro sole.
Dunque credete ch'io
Non vi posi né mai porrò in oblio.

Ik was van jou en ik zal van jou zijn zolang ik leef;
Moge de hemel doen wat hij wil.
Mijn leven ontleent zijn essentie aan jou,
Zoals elk goed ding op aarde
Haalt het zijn levenskracht uit de zon.
Geloof me, ik ben je nooit vergeten
En ik zal je nooit vergeten.

Sigismondo d'India
Ardo, lassa, o non ardo?

Ardo, lassa, o non ardo? Ahi, qual io sento
Strano nel cor non conosciuto effetto!
È forse ardor? Ardor non è, ché spento
L'avrei col pianto. È ben d'Amor sospetto?
Sospetto no, piuttosto e gli è tormento.
Come tormento fia, se dà diletto?
Diletto esser non può, poi che mi doglio
E congiont' al piacer sento cordoglio.

Ik brand, helaas, of brand ik niet? Ah, wat een vreemd
En onbekend gevoel voel ik in mijn hart!
Is het vurigheid? Nee, want mijn tranen
Zouden het hebben gedoofd. Is het een teken van liefde?
Nee, het is meer een kwelling.
Hoe kan het kwelling zijn als het plezier geeft?
Het kan geen plezier zijn, want ik lijd,
En met plezier voel ik pijn.

Sigismondo d'India
"Mercè!" grido piangendo

"Mercè!" grido piangendo,
Ma chi m'ascolta? Ahi lasso! io vengo meno.
Morrò dunque tacendo.
O del mio cor Tesoro,
Potessi dirti, pria ch'io mora, io moro!

"Alsjeblieft", schreeuwde ik huilend,
Maar wie luistert er naar mij? Helaas! Ik schiet tekort.
Ik zal in stilte sterven.
O lieveling,
Mag ik je zeggen voordat ik sterf, ik ga dood!

Francesco Cavalli
Dimmi, Amor, che farò

Dimmi Amor, che farò?
Bramosa di gioir,
Dovrò sempre languir?
Celibe invecchierò?
Dimmi Amor, che faro?
Che mi consigli tu?
Mi serpe in sen l'ardor,
Vuol che viva il timor
Vergine in gioventù.
Che mi consigli tu?

Vertel me, Liefde, wat zou ik doen?
Ik wil gelukkig zijn,
Moet ik voor altijd wegkwijnen?
Zou ik als vrijgezel oud worden?
Zeg me, liefste, wat zou ik doen?
Wat raad jij mij aan?
De vurigheid kruipt in mijn borst,
Angst wil dat ik leef
Als maagd in het jonge leven.
Wat raad je me aan te doen?

Sigismondo d'India
Un dì soletto

Un dì soletto
Viddi il diletto
Onde hor tanto martire
E, sospirando,
Tutto tremando
Così le presi a dire.

«O tu, che m'ardi
Con dolci sguardi,
Come sì bella appari?»
Ella veloce
Sciolse la voce
Fra vaghi risi e cari:

«Su 'l volto rose
L'alba mi pose,
Lume su i crini il sole,
Ne gli occhi Amore
Il suo splendore,
Suo mel nelle parole».

Così diss'ella
Poscia più bella
Che già mai m'apparisse,
Piena il suo viso
Di bel sorriso,
Lieta soggionse e disse:

«O tu, che t'ardi
A' dolci sguardi,
Come sì tristo appari?»
Et io veloce
Sciolsi la voce
Fra caldi pianti amari:

«D'empio veneno
Mi sparge il seno,
Ohimè, tua gran beltade,
E la mia vita
Quasi è finita
Per troppa feritade».

Op een dag alleen
Leef ik het plezier
Dat me zo doet lijden,
En, zuchtend,
terwijl ik tril,
Begin ik tegen hem te zeggen:

"O jij, die me brandt
Met je lieve uiterlijk,
Hoe kom je zo mooi op mij over?"
Onmiddellijk
Ontrolde haar tong
Met een charmante glimlach:

"Op mijn gezicht heeft de dageraad
Raozen gelegd,
De zon, het licht op mijn haar,
In mijn ogen, de liefde
Haar eigen pracht,
En haar honing in mijn woorden".

En zo sprak ze,
Nog mooier
Dan ze ooit aan mij verscheen,
Haar gezicht gevuld
Met een prachtige glimlach,
Vol vreugde voegde ze eraan toe:

"O jij die brandt
Bij die lieve blikken,
Hoe kun je zo verdrietig lijken?"
En meteen
Maakte ik mijn tong los
In hete bittere tranen:

"Je grote schoonheid, helaas,
Vult mijn borst
Met wreed gif,
En mijn leven
Zal spoedig tot een einde komen
Door zoveel wreedheid".

Ella per gioco
Sorrise un poco,
Indi mi si nascose:
Et io dolente
Pregava ardente,
Ma più non mi rispose.

En zij, voor de lol,
Lachte een beetje,
Toen kromp ze ineen:
En ik huilde,
Ik bad vurig,
Maar ze heeft me nooit geantwoord.

Sigismondo d'India
Piangono al pianger mio

Piangono al pianger mio le fere, e i sassi,
A' miei caldi sospir traggion sospiri,

L'aer d'intorno nubiloso fassi,
Mosso anch'egli a pietà de' miei martiri,
Ovunque io poso, ovunque io volgo i passi,
Par che di me si pianga e si sospiri,
Par che dica ciascun, mosso al mio duolo :
« Che fai tu qui meschin, doglioso e solo? »

De beesten en de stenen huilen bij mijn tranen,
Ze zuchten bij mijn vurige zuchten,

Rondom wordt de hemel bewolkt,
Heb medelijden met mijn martelaren;
Overal waar ik ga, overal waar ik loop,
Lijkt het alsof mensen huilen en zuchten om mij,
Lijkt het alsof iedereen, ontroerd door mijn pijn, zegt:
"Wat doe je hier, kleinzielig, gekweld en alleen?"

Sigismondo d'India
Odi quel Rosignolo

Odi quel Rosignolo
Che dolcemente canta!
E chi forse ti credi
Che gli dia tanto spirto, e tanta voce
In sì picciole fauci, e che gl'insegni
Spirar musico suono,
Or lunghissimo, or tronco,
Ora raccolto, or sparso?
Odi come gli accenti ora promette,
Or gli niega, or gl'intreccia,
Or gli lega, or gli discioglie.

Mormora seco alquanto, e spiega poi
Repente il canto,
Or chiaro, or pieno, or grave,
Ora sottile, or molle,
Or l'inalza, or li cade;
Or la sostiene, or la spiega, or la vibra,
Or l'inaspra, or la tempra, or l'ammollisce
Il maestro e solo Amore.

Luister naar de nachtegaal
Die zo teder zingt!
En wie denk je
Ademt zo'n geest en zo'n stem
In dit kleine keeltje, en leert het
Zulke muziek uit te ademen,
Soms langdurig, soms kort,
Soms ingehouden, soms voluit?
Hoor hoe haar accenten vol belofte zijn,
En ze soms ontkent, soms verweeft
Soms verbindt, soms ontknoopt.

Hij prevelt zo graag, en ontrolt zich dan
Plots zijn lied,
Soms helder, soms vol, soms laag,
Soms subtiel, soms teder,
Soms verheft hij het, soms verzacht hij het;
Soms houdt het aan, soms breidt het zich
uit, soms trilt het,
Soms verstijft, soms getemperd, soms teder
gemaakt,
Liefde is zijn enige meester.

Sigismondo d'India
Voi che ascoltate

Voi che ascoltate in rime sparse il suono
Di quei sospiri ond'io nudriva il core
In sul mio primo giovenile errore
Quand'era in parte altr'uom da quel ch'i'
sono:

Del vario stile, in ch'io piango e ragiono,
Fra le vane speranze e 'l van dolore,
Ove sia chi per prova intenda amore,
Spero trova pietà, non che perdono.

Ma ben veggio or sì come al popol tutto
Favola fui gran tempo, onde sovente
Di me medesmo meco mi vergogno;

Jij die luistert in gebroken rijm
Van deze zuchten hen ik mijn hart gevuld,
Toen ik jong was en me voor het eerst vergiste,
Toen ik nog deels een andere man was dan ik
nu ben,

Van dit dubbele zijn waarin ik huil en spreek
Tussen ijdele hoop en ijdele pijn,
Bij wie liefde bekend zou worden door beproeving,
Hoop ik ook medelijden en vergeving te vinden.

Maar ik zie goed hoe ik voor het hele volk
Lang de fabel was, en vaak
Schaam ik me diep vanbinnen.

E del mio vaneggiar vergogna è ’l frutto
E ’l pentersi, e ’l conoscer chiaramente
Che quanto piace al mondo è breve sogno.

En schaamte is de vrucht van mijn dwaasheid,
En berouw en helderheid,
Dat wat de wereld wil slechts een vluchtige droom is.

Sigismondo d’India
Io vidi in terra angelici costumi

Io vidi in terra angelici costumi
E celesti bellezze al mondo sole,
Tal che di rimembrar mi giova e duole,
Che quanto miro par sogni, ombre e fumi;

Ik heb op aarde engelachtige gebruiken gezien,
En hemelse schoonheden uniek voor de wereld,
Het doet me plezier en pijn om me ze te herinneren,
Want wat ik zie, lijken droom, schaduw en rook.

Et vidi lagrimar que’ duo bei lumi,
Ch’han fatto mille volte invidie al sole;
Et udì sospirando dir parole
Che faran gire i monti e stare i fiumi.

Ik heb deze twee prachtige lichten vol tranen gezien,
Die de zon duizend keer jaloers maakten,
En met een zucht heb ik woorden gehoord
Die bergen zouden doen lopen en rivieren doen stoppen.

Amor, Senno e Valor, Pietate e Doglia
Facean piangendo un più dolce concento
D’ogni altro che nel mondo udir si soglia;

Liefde, Reden, Waarde, Vergelijking en Rouw,
Maakte een zoeter concert van huilen
Dan enig ander in de wereld kon horen;

Ed era il cielo a l’armonia sì intento
Che non se vedea in ramo mover foglia,
Tanta dolcezza avea pien l’aere e ’l vento.

De hemel was zo vol van harmonie
Dat men geen blad kon zien bewegen,
Zo vol was de zoetheid van lucht en wind.

Sigismondo d'India
Là tra'l sangue e le morti

« Là tra'l sangue e le morti egro giacente
Mi pagherai le pene, empio guerriero.
Per nome Armida chiamerai sovente
Ne gli ultimi singulti: udir ciò spero. »

Or qui mancò lo spirto alla dolente,
Né quest'ultimo suono espresse intero;
E cadde tramortita e si diffuse
Di gelato sudor e i lumi chiuse

"Daar, te midden van bloed en dood, liggend op de grond,
zul je boeten voor mijn pijn, wrede krijger.
In je laatste snikken, zul je me roepen...
Bij mijn naam, Armide: ik hoop je te horen."

En zo verliet de ziel het lichaam van de ongelukkige,
Die haar laatste woorden niet volledig kon uitspreken;
En ze viel bewusteloos, koud zweet
Bedekte haar lichaam, en toen sloot ze haar ogen.

Sigismundo d'India
Palidetta qual viola

Palidetta qual viola
È la bella Pastorella
Che dal seno il cor m'invola.
Né su 'l volto il porporino
Color finge
O dipinge
Il candor del Gelsomino.

Per li suoi vaghi pallori
Su la spina
Le s'inchina
La Regina de gli odori.

Et ogni altro fior gradito
Di sembianti
Cede i vanti
Al bel viso impallidito.
Ogni Ninfa or più vezzosa
Si diletta,
Pallidetta,
Non aver guancia di rosa;

Ché da' pregi del mio sole
Ben s'avvede
Che più eccede
Il pallor delle viole.

A me 'l fuoco nel sembiante
Sì risplende,
Che m'accende,
Ch'al mio ben non sembra amante.

Onde ognor, lasso!, al martire
Ch'ho nel core,
Prego Amore
Che mi faccia impallidire.

Bleek als het viooltje
Is de mooie pastourelle
Die mijn hart verrukt.
En haar gezicht veinst geen
Karmozijnrode kleur,
Noch verbeeldt ze
De witheid van jasmijn.

Door haar charmante bleekheid,
Op haar doornen
Is zij
De koningin van de parfums.

En elke andere aangename bloem
Geeft de charmes
Van haar bekoring
Aan dit eerlijke bleke gezicht.
Elke charmante nimf
Behaagt,
Al te bleek,
Om geen roze wangen te hebben;

Want het is duidelijk
Dat de bleekheid van viooltjes
Veel zwaarder weegt
Dan de verdiensten van mijn zon.

Maar als zijn vuur
Op mij schijnt
En mij verteert,
Verschijn ik niet aan mijn schat als een minnaar.

Dus, helaas, door de pijn
Die ik in mijn hart voel,
Bid ik tot de liefde
Dat hij me doet verbleken.

Sigismondo d'India
Mentre che'l cor

Mentre che 'l cor da gli amorosi vermi
Fu consumato e 'n fiamma amorosa arse,
Di vaga fera le vestigia sparse
Cercai per poggi solitari et ermi;

Et ebbi ardir, cantando di dolermi
D'Amor, di lei che si dura m'apparse;
Ma l'ingegno e le rime erano scarse
In quella etade ai pensier nuovi e infermi.

Quel fuoco è morto e 'l copre un picciol marmo,
Che se col tempo fosse ito avanzando,
Come già in altri infino alla vecchiezza,

Di rime armato ond'oggi mi disarmo,
Con stil canuto avrei fatto, parlando.
Romper le pietre e pianger di dolcezza,

Zolang mijn hart werd weggevreten,
En brandde in een vlam van liefde,
De overblijfselen van zwervende reekalfjes
En zwierf ik door de eenzame en woestijnachtige bergen;

En ik had het lef, al zingend, te klagen
Over liefde, en over dat ze zo hard aan mij verscheen;
Maar mijn geest en mijn verzen waren toen te zwak,
Voor deze jonge en tedere gedachten.

Dit vuur is dood, en een beetje marmer bedekt het,
En als ik ooit in staat was geweest om verder te gaan
Zoals anderen ooit deden, naar ouderdom,

Gewapend met verzen, die ik vandaag ontwapen,
Zou ik hebben gesproken, in een stompe stijl
De stenen zouden breken en huilen met zoetheid.

Sigismondo d'India
Su, su, prendi la cetra

Su, su, prendi la cetra, o Pastore,
Meco canta d'amore,
Qui v'è l'aura e la piaggia fiorita,
Et al suon et al canto n'invita.

La mia Ninfa ha le guancie di rose,
Belle luci amorose,
La sua mano è d'argento, e i capelli
Son dell'oro e più biondi e più belli.

Clori mia, se canta o se ride,
Mill' e mill'alme ancide,
Ma proterva qual rigido scoglio
S'arma il petto a' miei danni d'orgoglio.

Deh, se giusto governo è il tuo impero,
Possentissimo arciero,
Per dar fine a li miseri pianti,
O lor feri, o fai noi non amanti.

Cantiam pure, e rispondano in tanto
Gli augelli, emuli al canto:
Qui v'è l'ombra e la tenera erbetta,
Et al suono, et al canto n'alletta.

Quella ch'amo i bei denti ha di perle,
Graziose a vederle;
Di coralli le labbra, e di latte
Ha le parti più morbide intatte.

Filli mia se move il bel piede
Mill'e mill'alme fiede;
Ma fugace qual vento, o baleno,
Di sua luce m'invola il sereno.

Kom, neem je lier, o herder,
En zing met mij over de liefde,
Hier is de bries en de bloemrijke oever,
die ons uitnodigt om te spelen en te zingen.

Mijn nimf heeft roze wangen,
Mooie lichten van liefde,
Haar hand is zilver, en haar haar
Is als goud, blonder en mooier.

Mijn Cloris, als ze zingt of als ze lacht,
Vermoordt duizend zielen,
Maar hoogmoedig als een harde rots,
Stort ze haar borst uit over mijn tegenslagen.

Ah, als uw rijk zo rechtvaardig is,
Meest machtige boogschutter,
Om mijn ellendige tranen te beëindigen,
Verwond ons, of maak ons geen geliefden.

Laat ons zingen, en laat de vogels antwoorden
De vogels die ons lied inspireren:
Hier heersen de schaduw en het tedere gras,
Van wiens muziek en lied wij genieten.

Mijn geliefde heeft parelmoeren tanden,
Gracieus om ze te zien;
Haar lippen zijn als koraal en als melk,
Haar tederste delen zijn ongerept.

Mijn Phyllis, als jouw mooie voet beweegt,
verwond je duizend en duizend zielen,
Maar vluchtig als de wind of de bliksem,
neemt haar licht mijn sereniteit weg.

Vr 21 mrt | 20:00 | Concertzaal

Seraphim

Lucile Richardot & B'Rock Orchestra

Religieuze muziek van Hildegard von Bingen, Caterina Alessandra, Francesca Caccini, Leonora d'Este, Isabella Leonarda, Barbara Strozzi en anderen

De Bijloke
Muziekcentrum

Tickets & info

debijloke.be
09 323 61 00
Godshuizenlaan 2, 9000 Gent

Openingsuren ticketbalie

Di tot vr: 13:00 - 17:00
Bij concerten:
één uur voor het concert